

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

တိရ္ဗာ

မောင်ထွန်းသူ

မြန်မာပြန်

TISHA

AS TOLD TO ROBERT SPECIT

အလားစကားတောရိုင်းမြေဒေသများ အတွင်းမှ ဖြတ်သန်း၍ ချစ်က
င်းအမည်ရှိ ရွာသိမ်ရွာ ငယ်လေးတစ်ရွာအတွင်းရှိ
အခန်းတစ်ခန်းတည်းသာရှိသော ကျောင်းငယ်လေးဆီသို့ ခြေလျင်ခရီး
ထွက်လာချိန်တွင် အင်နီဟော့တ်သည် အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်မျှသာရှိ
သေးသည့် ကျောင်းဆရာမလေး တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ။

အင်နီအဖို့ တော့ ဤခရီးသည် တစ်သက်တာ စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခု
ဖြစ်၏။ သို့တစေလည်း ချစ်ကင်းရွာ၌ နေထိုင်လျက်ရှိသူများ အဖို့ တော့
သူမ၏ လွတ်လပ်စွာနေထိုင်လုပ်ကိုင်မှုများကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှ
က်များ စွာ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ။ အထူးသဖြင့် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး လူချောလူ
လှတစ်ဦးဖြစ် သော အက်စကီးမိုး ကပြား ဖရက်ပါဒီနှင့် တွေ့ကြသည့်
အခါ ပို၍ ပြဿနာရှိလာခဲ့ရလေသည်။ ။

ထို့နောက်တော့ ကလေးသူငယ်များက တီချာ (Teacher) ကို (Tisha)
‘တီရှာ’ဟု အသံ ထွက်ဖြင့် ခေါ်နေကြသော ဆရာမလေးအင်နာသည် သူ
မ၏ နေအိမ်သို့ အင်ဒီးယန်းကပြားလေးနှစ်ဦး ကို ခေါ် လာပြီး လက်ခံ
ထားလိုက်သည့်အခါ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပေါက်ကွဲလှမတတ် ဖြစ်လာခဲ့
သည်။ ။

ဤဝတ္ထုသည် ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်၏။ အလွန်ဖျတ်လတ်သွက်
လက်ပြီး သတ္တိကောင်း သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်

အလားစကား၏ ဖော်တီးမိုင်နယ်အတွင်း၌ ကျွန်မနေထိုင်ခဲ့သည် မှာ နှစ်ကာလအားဖြင့် များ စွာကြာခဲ့ပြီ။ သို့တစေလည်း ကျွန်မသည် အပြင်သို့ထွက်သည့်အခါတိုင်း မကြာခဏ မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ လမ်းပျောက်နေတတ်ပါသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မသည် လမ်းစပြန် တွေ့ဖို့ အတွက် အချိန်အတန်ကြာကုန်သည် အထိ အနီးတစ်ဝိုက်၌ လှည့်ပတ်သွားနေရတတ်လေသည် ။

ကျွန်မ ဤဇာတ်လမ်းကို ပြောဖို့ အတွက် စတင်စဉ်းစားသည့်အခါ တွင် ကျွန်မကြုံနေရသည် မှာ အပြင်ထွက်သည့်အခါတိုင်း လမ်းပျောက် သည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်ဖြစ်နေသည် ။ ကျွန်မ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း

နှင့် ဘယ်နေရာက စပြောရမည်ကို ဝေခွဲ၍ မရ။ နောက်ဆုံးတွင် မူ ကျွန်မအနေဖြင့် အလားစကားသို့ ကျွန်မ ပထမဆုံးရောက်လာသည့်အ ချိန်ကစ၍ ပြောခြင်းသည် သာလျှင် အကောင်းဆုံးနှင့် တစ်ခု တည်း သောနည်းဟု မြင်လာခဲ့ပါသည် ။

ကျွန်မ အလားစကားသို့ လာခဲ့သည် မှာ ၁၉၂၇ ခုနှစ်ဖြစ်၍ ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် အသက်တစ် ဆယ့်ကိုးနှစ်မျှသာ ရှိပါသေးသည် ။ အလွန်ရှက်တတ်ပြီး ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသားနှင့် ဟန်လုပ်နေတတ်သော အရွယ်ဖြစ်ပါ ၏။ ချစ်ကင်းဟု ခေါ်သော ရွှေတူးသူများ နေထိုင်ရာ ရွာကလေး၌ စာသင်ဆရာမလုပ်ရ မည့်အလုပ်ကို ပေးလာသည့်အခါ ကျွန်မအနေဖြင့် ချက်ချင်းပင်လက်ခံခဲ့သည် မှာ မှန်သော်လည်း နယ်စပ်ဒေသတစ်ခု၌ နေထိုင်သွားရမည့်အရေးကို တွေးကာ နှလုံးတုန် ရင်ခုန်ခဲ့ရပါသည် ။

ချစ်ကင်းဟူသောအမည်ကို ကျွန်မ ပထမဆုံးကြားခဲ့ရစဉ်အခါကမူ ကျွန်မ ရယ်မိခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုကဲ့သို့သော နေရာမျိုး ရှိနေလိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ပါ။ သို့သော်လည်း အလားစကားမြေပုံကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ယူကွန်နယ်မြေအတွင်း၌ ဖော်တီးမိုင်၏ ကုန်သွယ်ရေးစခန်းအဖြစ် တည်ရှိ နေသော ဤနေရာကို မြင်ခဲ့ရ၏။ ထိုနေရာသည် ဒေါ်ဆန်မြို့၏ အနောက်မြောက်ဘက် မိုင်လေး ဆယ်ခန့်အကွာ၌ တည်ရှိနေသည် ကို ကျွန်မသိခဲ့ရပါသည်။ ။

စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသော မြက်ပင်ကြီးများကြားမှ စိတ်ကူးယဉ်မှုများစွာကို ခေါင်းထဲ၌ ထည့်၍ သွားနေသော ကျွန်မသည် မိမိကိုယ်မိမိ တောရိုင်းမြေဒေသအတွင်း၌ အလင်းရောင်ပေးသော မီး အိမ်တစ်ခုဟု တွေးကာ များစွာစိတ်ကူးယဉ်လျက်ရှိသည်။ ။ ကျွန်မ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်မိသည့်အရာ မှာ ချစ်ကင်းရွာမှ လူများ အနေဖြင့် ကျွန်မအား ထိုကဲ့သို့ မတွေးထင်ပါစေနှင့်ဟူသော အချက်ဖြစ်ပါ သည်။ ။

ထိုအရာအားလုံး ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် မှာ လွန်ခဲ့သော လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်က ဖြစ်ပါ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထိုနေ့က ကျွန်မမည်မျှလောက်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည် ကို ယနေ့အထိ မှတ်မိနေဆဲဖြစ် သည်။ ။ ထိုနေ့မှာ ချစ်ကင်းရွာသို့ ကျွန်မလာခဲ့သည့်နေ့ ဖြစ်၏။ ကျွန်မလာခဲ့သည် မှာ အီးဂေးဟု ခေါ်သော ရွာတစ်ရွာမှ ဖြစ်၍ ...

စက်တင်ဘာ ၁၉၂၇
(၁)

ယခုမှ နေထွက်စဖြစ်သော်လည်း အီးဂေးရွာသူရွာသားများ သည် ဝန်တင်တိရစ္ဆာန်များ ထွက် ခွာသည် ကို လာရောက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြ၏ ။ လွန်ခဲ့သောညက သူတို့ ၏ ငါးဖမ်းစခန်းများမှ နေ၍

ကခုန်ရန်ရောက်လာခဲ့ကြသော အင်ဒီးယန်းများအား ရေတွက်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အနည်းဆုံး လူ တစ်ရာနီးပါးခန့်ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည် ။ လာရောက်ကြည့်ရှုနေကြသူများ ထဲတွင် မိန်းမတွေ ရော ကလေးတွေပါ ပါကြလေသည် ။

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်မျှလွန်လျှင် ကျွန်မသည် တောနက်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရပေတော့ မည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် လန့်ဖျပ်နေပုံရ၏။ လန့်ဖျပ်နေသည် ကိုလည်း မျက်နှာမှ ဖော်ပြနေဟန်ရှိ၏။ အီးဂေးမှ ကျောင်းဆရာမ မစ္စကရူးနေးသည် ကျွန်မမျက်နှာကိုကြည့်၍ “နေကောင်းရဲ့လား”ဟု မေး သည် ။

“နေကောင်းပါတယ် မဒမ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ဖြေသည် ။ “ကျွန်မက ဒီလောက်အထိ လူတွေ များ လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့လို့ ပါ”

မစ္စကရူးနေးသည် လူများအား သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြပြီး မောင်းထုတ်သည် ။ “အလားစကားမှာ အခုလောက် လူများများ စုမိတာ မရှိပါဘူး”ဟု ပြောသည် ။ “မင်းသွားရမယ့်ခရီး က မိုင်ကိုးဆယ်ပဲရှိတာ

ပါ။ အစ္စတာ စထရောင်းက မင်းကိုစောင့်ရှောက်ပြီး ခေါ်သွားမှာ ပါ”

တကယ်တော့ ကျွန်မစိတ်ကို အနှောက်အယှက်ပေးနေသည် မှာ လူပရိသတ်မဟုတ်ပါ။ နောက်လေးရက်တိတိမျှ ကျွန်မစီးသွားရမည့်မြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြင်းနာမည်မှာ ‘ပန်းပွင့်’ ဖြစ်သော် လည်း ပန်းပွင့်နှင့်မတူပါ။ မြင်းကြီးမှာ အဆမတန် ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်မခြေဖျား ထောက်ပြီး ကြည့်သည့်တိုင်အောင် မြင်းကုန်းနှီး၏ အခြားတစ်ဖက်ကို မြင်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

မြင်းကြီးတွင် အမာရွတ်တွေ ဗရပွနှင့်ဖြစ်၍ ပုံပန်းမှာ ရိုင်းစိုင်းခဲ့သည့်အရိပ်လက္ခဏာရှိ၏။ ကျွန်မ ကလေးဘဝက မစ်ဇူရီပြည်နယ်အတွင်းရှိ အဘွား၏ ယာတောထဲတွင် မြင်းတစ်ကောင်စီးခဲ့ဖူးသည် ။ ထိုမြင်းမှာ အလွန်ယဉ်လှသည် ဖြစ်ရာ သူ့ကျောပေါ်၌ အိပ်၍ ပင်ရနိုင်သည် ။ ဤမြင်းမှာ မူ သဘောကောင်းမည့်အရိပ်အခြည် မရှိပါ။ မစ္စတာ စထရောင်းက ဇက်ကြိုးကို ကျွန်မလက်သို့ လှမ်း ပေးလိုက်စဉ်က သူသည် ကျွန်မဘက်လှည့်၍ မျက်လုံးများကို ကလယ် .. ကလယ်လုပ်ကာ အနံ့ခံလျက် ရှိလေသည် ။

ကြိုးများ နှင့်တွဲချည်ထားသောမြင်းများ နှင့် လားများ ၏ ဘေးမှ နေ၍ ကျွန်မဘက်သို့ လျှောက် လာနေသော မစ္စတာ စထရောင်းအား ကျွန်မ လှမ်းမြင်နေရ၏။ ယူအက်စ် စာပို့ထုပ်များ နှင့် ချောစာ များ ဘေးရှိ တိရစ္ဆာန်များ ပေါ်တွင် မူ အဝတ်လျှော်ဘုတ်ပြားများ ၊ ပဲအိတ်များ ၊ ကင်းဗတ်စအလိပ် များ တင်ထားပြီးနေပြီ ...။ အသင့်တင်ထားသည့်ပစ္စည်းများ ထဲတွင် ပြတင်းပေါက်မှန်ချပ်များ ပင် ပါသည် ကို တွေ့နေရ၏။

ခရီးသည် ဆို၍ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းသာ မဖြစ်ပါစေနင့်ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိပါ သည် ။ နောက်ခဏမျှအကြာတွင် ကျွန်မ မြ

င်းပေါ်သို့ တက်ရပေတော့မည်။ ထိုအခါ ကျွန်မသည် လူ အများ စိတ်ဝင် တစား အကြည့်ခံရမည့် လူတစ်ဦး ဖြစ်ရချေတော့မည်။

မစ္စတာ စထရောင်းသည် ကျွန်မဘေးသို့ ရောက်လာသည် ။ သူသည် အရပ်မြင့်မြင့် လက်ပြင် နိမ့်နိမ့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ အသက်နှစ် ဆယ်တွင်းခန့်က ရွှေရှာရန်ဟူသောစိတ်ကူးဖြင့် အလား

စကားသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သူ ဖော်တီးမိုင်နယ်အတွင်း၌ ရောက်နေသည် မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ရှိခဲ့ပြီ။

သူ၏ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော အပြုအမူများ သည် အလွန်ကြမ်းတမ်း သည့် ဤဒေသနှင့် အံ့ မဝင်သလိုဖြစ်နေသည် ။ ကျွန်မအား ချစ်ကင်းသို့ ခေါ်သွားပေးနိုင်မလားဟု တမြန်မနေ့က သူ့အား မေးခဲ့ရာ သူက “ရပါ တယ် မဒမ်၊ ခေါ်သွားပေးနိုင်ပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောသည် ။ “ကျုပ်ရဲ့ ဝန် တင် တိရစ္ဆာန်တွေက လစဉ် လေးရက်နေ့၊ ဆယ့်လေးရက်နေ့နဲ့ နှစ်ဆ ယ့်လေးရက်နေ့တွေမှာ ထွက်တယ်။ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန်ဆို ထွက်ရက် ပဲ။ မနက် ရှစ်နာရီတိတိ ထွက်မယ်”

“ကျွန်မလိုက်ချင်တယ်”ဟု သူ့အား ပြောပြသည် ။

“မြင်းငှားခက တစ်ရက်ကို ဆယ်ဒေါ်လာကျမယ်။ အဲဒီဆယ်ဒေါ်လာ ထဲမှာ အစားအသောက် နဲ့ အိပ်ရာအိပ်ခင်းခတွေပါတယ်။ ခရီးက လေး ရက်ကြာမယ်။ ကျေနပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မျှော်လင့်ပါ တယ်”

ကျွန်မကလည်း ကျေနပ်ပါသည် ဟု ပြောကာ ကိစ္စကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်အောင် လုပ် လိုက်သည် ။

မစ္စတာ စထရောင်းသည် ကျွန်မအနီးသို့ ရောက်လာသည် ။ “အဆင် သင့်ဖြစ်ပြီလား...မဒမ်” ဟု မေးသည် ။ “ခင်ဗျားကို မြင်းပေါ်တင်ပေးမ

လို့ ”

သူသည် မြင်းဇက်ကြိုးကို လှမ်းယူကာ မြင်း၏ ခေါင်းထက်သို့ တင်ထားလိုက်သည် ။ လက် ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပတ္တာယှက်သည့်နှယ် ဆက်ပေးထားသည် ။ ကျွန်မသည် မြင်းကုန်းနှီးထိပ်ကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်နင်းကာ မြင်းပေါ်သို့ တက်သည် ။ သူကလည်း ကျွန်မ၏ ခြေ ထောက်များကို အလိုက်သင့် တွန်းတင်ပေးလိုက်သည် ။

မြင်းကုန်းနှီးပေါ်ထိုင်မိလိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မ၏ အောက်ဘက်မှ မြေပြင်သည် ကျွန်မနှင့်များစွာ အလှမ်းဝေးသွားသည် ။ မြင်းကလည်း လှုပ်ရှားသွားကာ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်မျှလှည့် လိုက်သည် ။ ရပ်ကြည့်နေသူများ ထဲမှ တချို့က ရယ်နေကြသည် ။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များကိုကြည့် ပြီး ရယ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ မြင်းကုန်းနှီးမှာ ကျယ်လွန်းလှသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များ သည် ဘေးနှစ်ဖက်သို့ အတောင်ပံများ သဖွယ် ကားထွက်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဟေး...ဝေါလ်တာ၊ ခင်ဗျား သူ့ခြေနှစ်ဖက်ကို နေသားတကျဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ဦး” ဟု လူအုပ်ထဲမှ တစ်ဦးက အော်ပြောသည် ။ “လုပ်ပေးမထားလို့ ကတော့ ဖော်တီးမိုင်ဘက်ရောက်ရင် သစ်ပင်တွေနဲ့ တိုက်မိပြီး ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်”

မစ္စတာ စထရောင်းသည် ရှည်နေသော ခြေနင်းကွင်းကြိုးကို ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များက မီလာသည် အထိ တိုသွားအောင် ပြုပြင်ပေးသည် ။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်ထိ ကျွန်မခြေထောက်များ သည် ခြေနင်းကွင်းများကို မမီတမီ ဖြစ်နေဆဲ...။ သူသည် သံသယမကင်းသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျွန်မ၏ အဝတ်များကို ကြည့်နေသည် ။ “မဒမ် ... ၊ ကုတ်အင်္ကျီကိစ္စ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

ခပ်စောစောပိုင်းက သူသည် ကျွန်မအား ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ခဏ
ငှားမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ။

ရာသီဥတုမှာ အလွန်အပြောင်းအလဲများ သဖြင့် ကျွန်မအတွက် လို
အပ်မည်ထင်၍ ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်မက ကျွန်မအ
တွက် လိုအပ်မည်မထင်ပါဟု ပြောခဲ့သည်။ ။ အခုလည်း “တကယ် ပါ၊
လိုအပ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ကျွန်မ အခုဝတ်ထားတာနဲ့ အဆင်ပြေနေပါ
တယ်” ဟု ပင် ပြန်ပြောခဲ့ လေသည်။ ။

အကယ်၍ ကျွန်မသည် ပြည်ထောင်စု (အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု)
အတွင်း၌ သာဆိုပါက ကျွန်မ အခုဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံသည် ရယ်စ
ရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ သို့တစေလည်း အခု ကျွန်မရောက်
နေသည့် အလားစကားလိုနေရာမျိုးတွင် မူ ဘယ်လိုပဲ ဝတ်ထား...ထား
ဘယ်သူ ကမှ ဂရုစိုက်ကြလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ။

ကျွန်မ ယခုဝတ်ထားသည် မှာ ဂျက်ကက်အင်္ကျီနှင့် အီစတာ ပန်း
ရောင်ဝတ်စုံ ဖြစ်၏။ ဘောင်း ဘီမှာ ဇင်ထည် ယောက်ျားလေးဝတ်ဘော
င်းဘီဖြစ်၍ ခူးများကို ပတ်ထားသည်။ ။ ကျွန်မ ပို့တ်လင်းမှ ဝယ်လာ
သော ပန်းပွင့်များ ဖြင့် ဦးထုပ်မှာ အခြားပစ္စည်းများ နှင့်ရောပြီး ဝန်တင်
လားများ ပေါ်တင် လိုက်ပါက ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်သည် အထိ
ကြေမွသွားမည်စိုးသဖြင့် ကျွန်မ၏ ခေါင်းတွင် ဆောင်း ထားပါသည်။ ။
ကျွန်မ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသည် ယမန်နေ့ညက ကပွဲတွင် ဆုံမိခဲ့သော
လူတစ်ဦးက ပေးသည့် ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် အဆုံးသတ်ရပါလိမ့်မည်။ အ
ဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုခြောက်လုံးပြူးကို ကျွန်မ၏ ခါး၌ ချိတ်ထား၍
ဖြစ်ပါသည်။ ။

မစ္စတာ စထရောင်းသည် ဝန်တင်တိရစ္ဆာန်များ ၏ ရှေ့ပိုင်းသို့ ထွက်

သွားသည် ။ ကျွန်မ၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်မိသည် ။ ပထမဆုံးအကြိမ် ပရိသတ်အားလုံးကို မြင်ရပါသည် ။ အဘိုး ကြီးတချို့သည် ကျောင်းဆင်ဝင်ရှေ့မှ သံလက်တန်းပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည် ။

ဤကျောင်းသည် မြို့အစွန်ရှိ ဤနေရာတစ်ဝိုက်၌ မြင်းဇောင်းများမှ လွဲလျှင် တစ်ခုတည်း သော ထုထည်ကြီးမားသည့် အဆောက်အအုံ ဖြစ်၏။ နယ်မြေပညာရေးအရာရှိချုပ် လတ်စတာ ဟင် ဒါဆင်က ကျွန်မအား ဂျန်နော၌ အင်တာဗျူးလုပ်စဉ်က ပြောခဲ့သည့်စကားအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်မ အခုသွားနေသည့်ကျောင်းအဆောက်အအုံသည် အီးဂေးမှ ကျောင်းလိုပင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု မျှော် လင့်ရပါသည် ။

ဝန်တင်တိရစ္ဆာန်များ အပေါ်၌ တင်ထားသည့် ကုန်ပစ္စည်းများအား တချို့လူများက စစ်ဆေး နေကြသော်လည်း အများ စုကတော့ ရောက်တတ်ရာရာစကားများ ပြောနေကြသည် ။ အင်ဒီးယန်း များကတော့ လူဖြူများ နှင့် ခွာ၍ ရပ်နေကြသည် ။ လူဖြူများ နှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်သည့်အခါ အနေအ ထိုင်မှာ မတူကြပေ။ လူဖြူများ သည် စကားပြောလိုက် ၊ ရယ်လိုက်နှင့် တသောသောနေကြသော် လည်း အင်ဒီးယန်းများက တော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြော၊ တိတ်ဆိတ်စွာရပ်၍ လှုပ်ရှားမှုများကို ကြည့် နေကြသည် ။

“ဟိုဘက်မှာ ရာသီဥတု ဘယ်လိုရှိသလဲ ...တီရှာ (ဆရာမ)”

အဆိုအကနှင့် ဖျော်ဖြေသော ‘ကက်ဘရေး’ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ‘ကက်ဘရေးဂျက် ဆင်’ က ကျွန်မအား လှမ်းကြည့်ပြီး မေးသည် ။ သူသည် ဒေါ်ဆန်မြို့မှ ဘာရိန်းပင်လယ်ကြား ရှိရှိ

သမျှ ကက်ဘရေးစားသောက်ဆိုင်များ တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူဟု သူ့ကိုယ်သူ ကြွားဝါနေသူဖြစ် သည် ။ သူသည် ကျွန်မအား ပြီး၍ ကြည့်

လိုက်ပြီး “ခင်ဗျား ဒီကထွက်သွားတာ မမြင်ချင်ဘူး” ဟု ပြောသည်။ “ကျွန်တော် မနေ့ညကပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း မလုပ်တော့ဘူးလား...၊ စိတ်မပြောင်းတော့ဘူး ဆိုပါတော့ ... ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကက်ဘ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

ကျွန်မအား မနေ့ညက ခြောက်လုံးပြူးပေးခဲ့သူမှာ သူပင်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အစောင့်အရှောက် အကာအကွယ်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အလွန်ကြမ်းတမ်းသော တောရိုင်းမြေအတွင်းသို့ မသွားသင့်ဟု သူထင်ကြောင်း ကျွန်မအား ပြောခဲ့သည်။ ထို့နောက် (အရက်အလွန်အကျွံမူးခင်နှင့် ရန်ပွဲတစ်ပွဲမနွဲ့ မီ) သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ ကျွန်မအား ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်။ အရာခပ်သိမ်း ကျွန်မအလိုကျအတိုင်း ဖြစ်ပါစေ မည်ဟု လည်း ကတိပေးသည်။

တကယ်တော့ ကက်ဘ်ရယ်ဆင်သည် အရက်မမူးခင် တကယ့် လူကြီးလူကောင်း စစ်စစ် ကြီးဖြစ်သော်လည်း အရက်မူးသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူဆိုးလူရမ်းကားဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ကျွန်မပေါင်းသင့် ဆက်ဆံသင့်သည့် လူစားမျိုးမဟုတ်ပါ။

“ကောင်းပြီလေ ...၊ ရပါတယ်” ဟု သူကပြောသည်။ “အအေးဓာတ် ကုန်သွားတဲ့ အခါကျမှ တို့ ကိုယ်တိုင် ချစ်ကင်းအထိလိုက် လာပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်ရဦးမှာပဲ”

“တီချာ’ဟူသော ခေါ်သံကြားရ၏။ ချုံမြသောအပြုံးဖြင့် သူ့ခင်ပွန်းသည် နှင့်အတူ ကျွန်မ အနားသို့ရောက်လာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ...။ ကျွန်မ သူ့နာမည်ကို မမှတ်မိသော်လည်း သူ့ ပုံပန်းနှင့် အမူအရာက သဘောကောင်းသည့်အရိပ်အငွေ့များ ရှိနေသဖြင့် ယမန်နေ့ တွေ့စကတည်း က ကျွန်မ သူ့ကို ခင်မင်မိခဲ့သည်။ သူသည် မကြာမီ ကလေးမွေး

တော့မည် ဖြစ်၏။ “တီချာ၊ ကျွန်မကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါ” ဟု သူက ပြောသည် ။

“ရတယ်လေ” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည် ။ ကျွန်မကို လူတိုင်းက ‘တီချာ’ ဟု ခေါ်နေကြ လေရာ ကျွန်မအဖို့ ထိုခေါ်သံသည် နားဝင်ချို့လျက်ရှိလေသည် ။

“ကျွန်မအမေနာမည်က မဂ္ဂီကာရူးလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ အမေက ချစ်ကင်းမှာ လမ်းဘေးမှာ ဆိုင် လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားပါသည် ။ ကျွန်မ ဒီဇင်ဘာလအလယ်လောက်မှာ မီးဖွားလိမ့်မည်လို့ ပြောပေး ပါ”

“ပြီးတော့ ... မွေးရင်လည်း ယောက်ျားလေးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောပေးပါ” ဟု သူ့ခင်ပွန်းက ဝင်ပြောသည် ။

“အမေ့ကိုပြောရင် မိန်းကလေးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သာ ပြောပေးပါ။ ကျွန်မသိလို့ ပြောတာပါ။ ကျွန်မနာမည်က ဂျင်နက်တီ တာဝစ်လီဂျာပါ။ သူ့နာမည်က အယ်လ်မာလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အမေက မဂ္ဂီကာရူး...၊ သမီးလာမှာ က ဒီဇင်ဘာလ အလယ်၊ ဟုတ်ပြီ၊ တီချာ ပြောပေး မယ်”

ရှေ့ဆုံးတစ်နေရာမှ မစ္စတာ စထရောင်းသည် မြင်းပေါ်တက်လိုက်သည် ။ ခွေလိပ်ထားသည့်

ကြာပွတ်ကို ကိုင်ကာ သူ့မြင်းကို နောက်သို့ပြန်စီး လာပြီး ဝန်တင်တိရစ္ဆာန်တချို့အား ကြာပွတ်နှင့် တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ရိုက်သည် ။ ဝန်တင်တိရစ္ဆာန်များ သည် ရှေ့နောက်တန်းစီကာ ရွေ့လျားသွားကြ သည် ။

တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကျွန်မမြင်း ပန်းပွင့်၏ တင်ပါးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည် ။ မြင်းသည် ရှေ့ဘက်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ထွက်သွား

သည် ။ ကျွန်မသည် မြင်းကုန်းနှီးကို တအားဆုပ်ကိုင်ကာ လိုက်ပါသွားသည် ။ ဝန်တင်တိရစ္ဆာန်များကို မီလာသောပန်းပွင့်သည် သူတို့ ဘေးမှ ကပ်၍ လိုက် ပါသွားသည် ။ သစ်တောကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရတော့မည့် အစပ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ပန်းပွင့်သည် ရပ် နေသည် ။

မစ္စတာ စထရောင်းသည် သူ့မြင်းကိုနှင်ကာ ကျွန်မအနီးသို့ရောက်လာသည် ။ မြင်းပေါ်၌ ထိုင် ရင်း ယိမ်းထိုးနေသော ကျွန်မသည် သူ့အား ဆီး၍ ကြည့်နေမိ၏။ “မဒမ်” ဟု သူက စကားစသည် ။ “မဒမ်က ဒီလမ်းခရီးကို တစ်ခါမှ သွားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ်နောက်က ကပ်ပြီးလိုက်တာ အ ကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ကျွန်မသည် လာလမ်းရှိ အီးဂေးရွာကို တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်မိ၏။ ယူကွန်မြစ်၏ စိမ်းမြမြ ရေပြင်ကို မြင်နေရပါသည် ။ လူတချို့သည် ကျွန်မဘက်လှည့်ကာ လက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်နေကြသည် ။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိပါသည် ။

ကျွန်မသည် လွန်ခဲ့သော သီတင်းနှစ်ပတ်ကတည်းက ခရီးရှည်တစ်ခုကို ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ် ၍ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တခင်တမင်ရှိလှသောလူများ နှင့် တွေ့ခဲ့ရ၏။ အခုအချိန်ထိ ကျွန်မကိုမွေး ဖွားရာ ကော်လိုရာဒိုပြည်နယ်မှ ကျွန်မ ဆရာမလုပ်နေသော အိုရီဂွန်းပြည်နယ် အရောက်လာခဲ့ရသော ခရီးသည် ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည် ။

မြောက်ပိုင်းတွင် မိန်းမများများ စားစားမရှိ ဟူသော စကားကို ကျွန်မ ကြားခဲ့ရဖူးသော်လည်း ကျွန်မသွားလေရာတွင် ကျွန်မကို မိန်းမလှတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရလိမ့်မည်ဟု ကား ကျွန်မ မမျှော်လင့်ခဲ့မိပါ ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မအား ထိုကဲ့သို့ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြပါသည် ။ ဂျိုက်အော့စ်နှင့် ဒေါ်ဆန်တွင် ကျွန်မကို ဂုဏ်ပြုသည့်ကပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြ

သည် မဟုတ်ပါလား...။

ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်က ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မှန်ထဲတွင် နှစ်ကြိမ်ထက် မနည်းကြည့်မိသည် ။ ကျွန်မထင်တာထက်များ ပိုချောနေလေသလားဟု တွေးမိ၍ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ အသေအချာကြည့်အပြီးတွင် မူ ကျွန်မသည် ဘာမှ မထူးခြားသည့် အင်နီဟော့တ်ပါဒီ အဖြစ်၌ သာရှိနေ သည် ကို ပြန်၍ သတိထားမိခဲ့ပါသည် ။

ကျွန်မ၏ မျက်လုံးအစုံသည် မီးခိုးရောင် ဖြစ်၏။ နှာခေါင်းသည် ကြည့်၍ မဆိုးလှ၊ သွားများ သည် ဖွေးလှုပ်နေသည် ။ ကျွန်မဆံပင်သည် ရှည်လျားလှသည် ဖြစ်ရာ မေရီပစ်ဖို့ ဒ်နှင့် အနည်းငယ်မျှ ဆင်တူကောင်း ဆင်တူပါလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံးအစုဖြစ်သော ဝန်တင်တိရစ္ဆာန်များ သည် ကျွန်မအား ကျော်ဖြတ်သွားခဲ့ကြလေပြီ။ ပန်းပွင့်သည် သူတို့ နောက်မှ လိုက်သွားသည် ။ သစ်တောအဝင်မှ စ၍ ထူထပ်သိပ်သည်းလွန်းလှသော

နွယ်ပင်ကြီးများ သည် လမ်း၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပိတ်ဆို့ကာဆီးလျက်ရှိသဖြင့် တောအုပ် ၏ အခြားတစ်ဘက်ရှိ တောင်တန်းကြီးများကို မမြင်ရချေ။

ရာသီမှာ ပူပြင်းလှချေသည် ။ ကျွန်မ၏ ဂျက်ကက်အင်္ကျီကိုပင် ရင်ဖွင့်လိုက်ရ၏။ အခု ကျွန်မ ရောက်နေသောနေရာသည် အလားစကားပြည်နယ်မှ ဟုတ်ပါလေစ...။ အခုမှ စက်တင်ဘာလေးရက် ပဲ ရှိသေးသည် ။ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားခဲ့သည် မှာ မြေပြင်ထက်တွင် ဆီးနှင်းခဲများ ကိုသာ မြင်ရလိမ့် မည်ဟု ...။

ရုတ်တရက် ကျွန်မတို့ သွားနေသောလမ်းသည် ကျဉ်းသွားသည် ။ လမ်းဘေး ဝဲယာရှိ သစ်ပင် ကြီးများ နှင့် ချုံနွယ်ကြီးများ တိုး၍ တိုး၍

ထူထပ်လာနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ မစ္စတာ စထရောင်းအ နေဖြင့် ကျွန်
မအား ဘာကြောင့် ကုတ်အင်္ကျီပေးခဲ့သည် ကို အခုမှ ပင် ကျွန်မ နားလ
ည်သည် ။

ကျွန်မသည် မြင်းကို ရှေ့ပိုင်းရောက်သည် အထိ စီးသွားပြီး မစ္စတာ
စထရောင်းထံမှ ကုတ် အင်္ကျီပြန်တောင်းရန် စိတ်ကူးမိလိုက်သည် ။ သို့
တစေလည်း လမ်းက သိပ်ကျဉ်းလွန်းသဖြင့် ဘေးမှ ပတ်၍ တက်ရန် မ
လွယ်။ ကျွန်မအနေဖြင့် မြင်းပေါ်၌ ထိုင်နေရသည် မှာ လည်း သိပ်ပြီးအ
ဆင်မပြေ၊ ခြေ နင်းကွင်းထဲနင်းထားသည့် ခြေထောက်များကလည်း
ချော် ချော်ထွက်နေသည် ။ မြင်းကိုနိုင်အောင် ထိန်းချုပ်နေရသဖြင့် ခြေ
ထောက်နှစ်ဖက်စလုံး တောင့်တင်းကာ နာကျင်ကိုက်ခဲလျက်ရှိလေပြီ။

ကျွန်မသည် မြင်းဇက်ကြိုးကို အသားကုန်ဆွဲကာ ပန်းပွင့်အား
ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်သွားရန် ထိန်းချုပ်ထားသည် ။ ထိုအခါကျတော့လည်း
သူသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ကျွန်မ၏ ခြေထောက် ကို ကိုက်ရန်
အားထုတ်ပါလေသည် ။

နောက်တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ မြေပြင်သည် ဖြုန်းခနဲ နိမ့်ဆင်း
သွားသည် ။ မြင်းသည် နက်ရှိုင်းသော တောင်ကြားအတွင်းသို့ ဆင်းစပြု
သည် ။ ကျွန်မသည် မြင်း၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျော်၍ လိမ့်ကျသွားမည်ကို
ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိ၏။ တောင်ကြားလမ်းအဆင်း တစ်ဝက်ခန့်ရောက်
သည် အထိ မြင်းကုန်းနှီးထိပ်ကို တအားဆုပ်ကိုင်ထားသည် ။

ကျွန်မ၏ ဂျက်ကက်အင်္ကျီမှာ ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြနေလေပြီ။ ကျွ
န်မတွင် ငိုချင်စိတ်မှ တစ်ပါး အခြားဘာဆန္ဒမှ မရှိတော့ပါ။
ထိုအခိုက်မှာ ပင် နေရောင်သည် ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားလေရာ အမှောင်ရိ
ပ်သည် ဝင်ရောက် လာပြီး အအေးဓာတ်ပါ လွှမ်းခြုံလာသည် ။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ဆီးနှင်းအချပ်အလွှာလေးများ သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း တဖွဲ ဖွဲ ကျဆင်း လာလေရာ ရာသီဥတုသည် ဆောင်းဥတုအလယ်နှင့် တူလာသည် ။ ကျွန်မ တောင်ကြား၏ အောက်ခြေသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ အေးလွန်းသဖြင့် မေးချင်းရိုက်ကာ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိသည် ။ လက်များမှာ ထုံလျက်ရှိလေရာ လက်ချောင်းများကိုပင် လှုပ်၍ မရ ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

ဝန်တင်တိရစ္ဆာန်များ သည် ရပ်သွားကြသည် ။ မစ္စတာ စထရောင်းသည် စစ်ကုတ်အင်္ကျီကြီး ကို လက်မောင်းပေါ်တွင် တင်၍ သူ့မြင်းကို နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ကျွန်မဆီသို့ စိုင်းလာသည် ။ ကျွန်မအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတခါခါလုပ်နေသော်လည်း ဘာမှ တော့ မပြောပါ။ သူသည် ကျွန်မ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်နိုင်အောင် ဘေးမှ နေ၍ ကူညီပေးလျက်ရှိလေသည် ။

အင်္ကျီဝတ်အပြီးတွင် ကျွန်မတို့ သည် ခရီးဆက်ကြသည် ။ အကယ်၍ သာ သူက ကျွန်မအား ဘယ်လိုနေသလဲဟု မေးပါမူကား ကျွန်မငိုမိပေလိမ့်မည်။ ဆီးနှင်းများ သည် ဆက်လက်၍ ကျဆင်း နေဆဲ...။ မြေပြင်နှင့်ထိသမျှ ဆီးနှင်းများ သည် ချက်ချင်း အရည်ပျော်သွားသည် ကို မြင်နေရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဆီးနှင်းများ အကျရပ်သွားလေသည် ။

တစ်ကြိမ်သော် မစ္စတာ စထရောင်းသည် ကျွန်မဆီသို့ မြင်းကိုစီးလာပြီး မြင်းပေါ်ထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လားဟု မေးသည် ။ ချောမနေဘူးလားဟု လည်း မေးသည် ။

“ကျေးဇူးပါပဲ” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည် ။ “ဆီးနှင်းခဲတွေက ကုန်းနှီးပေါ်မှာ အရည်ပျော် ပျော်သွားတော့ ကျွန်မဘောင်းဘီက ကပ်နေတယ်”

မစ္စတာ စထရောင်းက ပြီးသည် ။ ကျွန်မ သူ့အားစတွေ့ပြီးကတည်းက ပထမဆုံးမြင်ရသည့် အပြုံးဖြစ်သည် ။

ကျွန်မတို့ သည် ဂရေးဗဲဂူလတ်ချ်၌ ခဏတာရပ်နားကာ နေ့လယ်စာစားကြသည် ။ ဤမှာ ဘက်ရှိ ဆင်ခြေလျှောများ တွင် မိုးမခပင်များ သည် ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည် ။

ထိုနေရာမှ ခရီးဆက်သည့်အခါ သွားရသည် မှာ ပို၍ လွယ်ကူလာသည် ။ တောပိုင်းဒေသတစ် လျှောက်လုံး တောင်ကုန်းများ နှင့် ပြည့်လာသည် ။ မြင်းကုန်းနှီးပေါက်သော ဒဏ်ရာများ သာမရှိလျှင် မည်မျှကောင်းပါမည်နည်း။ တောင်ကုန်းအတက်အဆင်းများ သည် အလွန်ချောမွေ့ပြေပြစ်လှသည် ဖြစ်ရာ မြင်းစီး၍ ကောင်းမည့်အနေအထားဖြစ်ပေသည် ။

ဘာကြောင့်ရယ်ဟု မသိ။ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲတွင် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းသည့်အရာတစ်ခု တော့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်နေမိ၏။ တစ်နေရာရောက်၍ ချောင်းငယ်တစ်ခုနှင့်တွေ့သည့်အခါ မြင်းများကို ရေတိုက်သည် ။ ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ချောင်းရေကို သောက်ကြသည် ။ ချောင်းအနီး ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် သံနှင့်ရိုက်၍ ချိတ်ထားသော သောက်ရေခွက်သံခွက်တစ်လုံး ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်သည် နာရီအတော်ကြာသည် ။ ထို့နောက် အမှောင်ရိပ်များ ကျလာ သည် ။ ကျွန်မတို့ လစ်ဘာတီသို့ရောက်သောအခါ ည ရှစ်နာရီ ကျော်သွားခဲ့လေပြီ။ ကြည့်စရာဆို၍ ထူးထူးခြားခြား ဘာတစ်ခုမျှ မရှိပါ။ ကျွန်မသည် မြင်းစောင်းတစ်ခုနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ခနော်နီ ခနော်နဲ့ တဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ခိုရသည် ။ မီးဖိုတစ်ခုဘေးရှိ ကြမ်းပြင်ထက်တွင် အိပ်ရာလိပ်ကို ဖြန့်ခင်း ကာ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သ

ည် ။ ပင်ပန်းလွန်းအားကြီးသဖြင့် ချက်ချင်းပင် အိပ်မောကျသွား လေသည် ။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ သည် လစ်ဘာတီမှ အစောကြီး ထွက်သည် ။ တစ်နေ့လုံးနီးပါးမျှ ကျွန်မတို့ သည် ချောင်းငယ်နှင့်တောင်ကုန်းများ ပေါများ လှသည့် မြေပေါ်၌ မြင်းများကို စီးသွားနေ ကြရ၏။ မွန်းလွဲချိန်ရောက်သော် ကျွန်မ၏ တင်ပါးများမှာ ကုန်းနှီးပေါက်သဖြင့် မခံနိုင်အောင် နာ ကျင်လျက် ရှိလေပြီ။

အတန်ကြာသော် ကျွန်မတို့ သည် မြင့်မားသော ကုန်းတန်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေရသည် ။ ဓမ္မ

တာ စထရောင်းက ကျွန်မအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး “အဲဒီဘက်ကို သွားကြည့်ပါလား မဒမ်” ဟု ပြောသည် ။ သူလက်ညှိုးထိုးပြသည့် နေရာမှာ ကိုက်တစ်ရာခန့်ဝေးမည်ဟု ထင်သည် ။ ကျွန်မသည် မြင်းကို အသာအယာတို့ ကာ ထိုနေရာသို့ နှင်ခဲ့ပါသည် ။

ကျွန်မမြင်လိုက်ရသော ရှုခင်းသည် ကျွန်မခံစားနေရသည့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲမှု ဝေဒနာကိုပင် မေ့ပျောက်သွားစေခဲ့ပါသည် ။ နေသည် အလှမ်းအလွန်ဝေးသော တောင်တန်းကြီးများ အောက်သို့ ၎င်းပ လျှိုးစ ပြုနေသည် မြေပြင်တစ်ခုလုံးသည် ပြာမှိုင်းမှိုင်း ခြုံလွှာကြီးတစ်ခုအောက်သို့ ရောက်နေသည် ။

အောက်ဘက်အနိမ့်ပိုင်း ဆင်ခြေလျှောတစ်လျှောက်တွင် ထင်းရှူးပင်များကို တွေ့နေရ၏။ တောင်တန်းများ ၏ တစ်ဖက်တွင် မူ များ ပြားလှစွာသော မြေများ ...၊ ထိုမြေများ ပေါ်တွင် ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေကြသည့် သစ်ပင်များ ...။ ထိုသစ်ပင်များ ၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် ဖော်တီးမိုင်မြစ်၏ ရေပြင်...။ ထိုမြစ်၏ ရေများ သည် ဖော်တီးမိုင်မြို့အ

ရောက်တွင် ယူကွန်မြစ်တွင်းသို့ စီးဆင်းကြလေ သည် ။

အောက်တည့်တည့်ရှိ မြစ်၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် မြေဧက နှစ်ဆယ် ခန့်ရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆရ သော ထွန်ယက်ပြီးသား ယာခြံတစ်ခုကို မြင် နေရ၏။ ခြံအတွင်း၌ အနီရောင်ကျီကြီးတစ်လုံးသည် တစ်ဖက်၌ တည် ရှိနေပြီး ယင်း၏ အနီးတွင် သစ်လုံးကြီးများ ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ပန်းခင်း များ ဝိုင်းရံလျက် ရှိသည့် အဆောက်အအုံတစ်လုံးကို မြင်နေရ လေသည် ။

ကျွန်မ၏ ဘေးသို့ရောက်လာသော မစ္စတာ စထရောင်းက “အဲဒီ စ တီးချောင်းပေါ့” ဟု ပြော သည် ။ “ဟိုး အောက်ဘက်မှာ ရှိနေတဲ့ မြစ်ထဲ ကို စီးဝင်တယ်၊ အဲဒီမှာ ‘ပရင်းတစ္စ’ စားသောက်ဆိုင် ရှိတယ်။ အဲဒီကို ရောက်ရင် ရေနွေးနဲ့ ရေချိုးရမယ်”

မစ္စတာ စထရောင်းပြောထားသည့် ဆိုင်သို့ရောက်သည့်အခါ ကိုယ် ခန္ဓာတုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ဆံပင် ဖြူဖြူနှင့်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မစ္စက ပရင်းတစ္စနှင့် ဆုံမိ သည် ။ သူသည် ကျွန်မအား အခန်းတစ်ခန်းအတွင်း သို့ ဝင်ခိုင်းပြီး အဝ တ်အစားများ ချွတ်ခိုင်းထားခဲ့သည် ။ ခဏမျှအကြာတွင် သူသည် ဖလန် နယ်အင်္ကျီ ရှည်ကြီးတစ်ထည် ကိုင်၍ ပြန်ရောက်လာသည် ။ ကျွန်မကို ရေချိုးခန်းထဲသို့ခေါ်သွားပြီး ရေနွေးအ ပြည့်ထည့်ထားသော စည်ပိုင်း တစ်လုံးထဲ၌ ထိုင်ခိုင်းသည် ။

“ဒါ တို့ သမီး နန်စီပေါ့”

မစ္စက ပရင်းတစ္စက သူခေါ်လာသည့် မိန်းကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မိတ်ဆက်ပေး သည် ။ မိန်းကလေးဘက်သို့လှည့်၍ “ သမီး သူနဲ့ နေခဲ့၊ အမေ ညစာလုပ်ရဦးမယ်၊ သူ အိပ်ပျော်မသွား စေနဲ့ ” ဟု မှာ သည် ။

ကျွန်မသည် စည်ပိုင်းထဲ၌ ခင်းထားသည့် ရာဘာအခင်းပေါ် လျှောချ လိုက်ကာ ဦးခေါင်းကို စည်ပိုင်း၏ သစ်သားနှုတ်ခမ်းထက်၌ တင်ထား လိုက်သည် ။ နန်စီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်လျက် ..။ သူ့ကိုကြည့်ရသည် မှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန် ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများ သည် ပတ် ဝန်းကျင်ရှိ နေရာတိုင်းကို ကြည့်နေ သော်လည်း ကျွန်မကိုတော့ မကြည့်ပေ။ ကျွန်မက သူ့ကို ကျွန်မ

အနားမှာ နေဖို့ မလိုဟု ပြောသည် ။ “တို့ ...မအိပ်ပါဘူး”

“သေချာရဲ့ လား”

“စိတ်ချပါ၊ နေရတာ သိပ်ကို ကောင်းတယ်”

ကျွန်မသည် မစ္စက် ပရင်းတစ္စ ရောက်လာချိန်အထိ စည်ပိုင်းထဲမှ မ ထ။ မစ္စက် ပရင်းတစ္စ သည် ယောက်ျားလေးဝတ် အတွင်းခံဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည် လှမ်းပေးသည် ။ “အဟောင်းတော့ အ ဟောင်းပဲ” ဟု ပြော သည် ။ “ဒါပေမဲ့ သိပ်နွေးတယ်”

ထို့နောက် သူ ညစာယူလာချိန်အထိ မအိပ်နဲ့ ဦးဟု မှာ ကာ ပြန်ထွက်သွားသည် ။ သူ ယူလာ သည့်ညစာတွင် ဝက်ဝံပေါက်စအသားပါသ ည် ။ ဝက်သားလိုပင် နူးညံ့ပြီး အရသာရှိလှ၏။ ကျွန်မ သည် သူယူလာ သည့် ညစာကို ကုန်အောင် စားပစ်လိုက်ပါသည် ။

နောက်တစ်နေ့ မနက် နံနက်စာ စားနေချိန်တွင် မစ္စက် ပရင်းတစ္စက “တီချာ စာသင်ပေးတဲ့ အလုပ် လုပ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”ဟု မေးသည် ။

“နှစ်နှစ်”

“လူတစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းတက်ခဲ့တာလည်း ကြာရက်သားနဲ့ စာ

မဖတ်တတ်တာ ဘာ ကြောင့်လို့ ထင်သလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး” ဟု ကျွန်မက ပြောသည် ။ “အကြောင်းတွေ အများကြီး ရှိနိုင်တာပဲ”

“တစ်ခုလောက် ကူညီဖို့ ပြောချင်တယ်” ဟု သူက ပြောသည် ။ “ကိုယ့်သမီး နန်စီကို ချစ် ကင်းမှာ တီချာနဲ့ အတူ နေခွင့်ပြုပေးစေချင်တယ်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မသည် များစွာ အံ့အားသင့်ကာ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည် ။

“ကိုယ်က အခကြေးငွေပေးဖို့ အသင့်ပါ” ဟု သူက ဆက်ပြောသည် ။ “အခမဲ့လုပ်ပေးဖို့ မတောင်းခံချင်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ နန်စီနဲ့ ကျွန်မက တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိမှ မသိကြသေးတာ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုယ့်သမီး နန်စီက အခုထက်ထိ စာကောင်းကောင်း မဖတ်နိုင် သေးဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ တီချာ ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် ကျွန်မမှာ နေစရာအခန်းပေးနိုင်မပေးနိုင်ဆိုတာတောင် မသိသေးတော့ ခက်တယ်”

“သီးသန့်အခန်းမပေးနိုင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ကြမ်းပေါ်အိပ်လို့ ရတာပဲ။ ဒီမယ်...တီချာ၊ တီချာဟာ အတွေ့အကြုံမရှိသေးတဲ့ ‘ချီချာကို’ တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ တီရှာ ဒီဒေသအကြောင်း ဘာမှ သိသေးတာမဟုတ်ဘူး...။ နန်စီသာရှိရင် တီချာအတွက် အများကြီးအကူအညီရမှာ .”

‘ချီချာကို’ဟူသော

စကား၏

အဓိပ္ပာယ်ကို

ကျွန်မသိနားလည်ထားပြီးဖြစ်သည် ။ ထိုစကား လုံး၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘ လူစိမ်း၊ လူသစ်’ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။

“ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦး ...”ဟု ကျွန်မပြောကာ သူ့အနီးမှ ထွက် သွားရုံ ဟန်ပြင်လိုက် သည် ။ မစ္စက် ပရင်းတစ္စ၏ လေသံသည် ပြောင်း သွားသည် ။ “ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောလိုက်တော့

မယ် .. တီချာ။ တီချာဟာ နန်စီအတွက် အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်တယ်။ တီချာကို အမေပြောပေးပါလို့ နန်စီက ပူဆာနေလို့ ကျုပ်က ပြောနေရတာ။ သူ့ကို အီးဂေးမြို့ပို့ပြီး စာသင်ခိုင်းရင် ရပါရဲ့ ။ သူက မစ္စက် ရူးနေကို သဘောမကျလို့ ခက်တယ်”

နန်စီသည် တံခါးနောက်တွင် ပုန်းကာ ကျွန်မတို့ ပြောသမျှကို နားထောင်နေသည် ဟု စိတ်ထဲ က သိနေသည် ။ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး “ ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦး” ဟု ထပ်ပြောရသည် ။

မစ္စတာ စထရောင်းသည် မြင်းဇောင်းထဲရောက်နေပြီ။ ခရီးဆက်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိ ၏။ ကျွန်မက မစ္စက် ပရင်းတစ္စ၏ အဆိုပြုချက်ကို ပြောပြသည့်အခါ မစ္စတာ စထရောင်းက “ကောင်းသားပဲ၊ တောကြီးမျက်မည်းထဲနေရတာ မလွယ်လှဘူး မဒမ်။ မဒမ်လို လူစားဆိုရင် ပိုခက်တယ်။ နန်စီက မဒမ်ကို အများကြီးသင်ပေးနိုင်မှာ သေချာတယ်”

မှန်ပါသည် ။ နန်စီလို ဤဒေသအတွေ့အကြုံရှိသူသည် ကျွန်မ၏ နေရေးထိုင်ရေးကို ချောမော ပြေပြစ်နေအောင် ကူညီနိုင်စရာရှိနေပါသည် ။ တွဲ၍ နေကြမည်ဆိုပါက သူနှင့်ကျွန်မသည် တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကူညီနိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မတို့ ခရီးမဆက်မီကလေးမှာ ပင် ကျွန်မက နန်စီအား ကျွန်မနှင့်ထားလိုက ထားနိုင် သည် ဟု မစ္စက် ပရင်းတစ္စအား အသိပေးလိုက်သ

ည် ။ မစ္စကံ ပရင်းတစ္စကလည်း နောက်သီတင်းပတ် အနည်းငယ်အတွင်း သူ့သမီး နန်စီအား မစ္စတာ စထရောင်းနှင့် ထည့်လိုက်မည်ဟု ပြောလေသည် ။

*

စတီးချောင်းကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် မိုင်အနည်းငယ်မျှရောက်သွားသည့်အခါ ကျွန်မတို့ နှင့် အတော်ကြီးကွာလှမ်းသေးသည့် နေရာတစ်နေရာ၌ လူတစ်စုအခြေစိုက်ထားသည့် အရပ်တစ်ခု ကို လှမ်းမြင်နေရသည် ။ ဖော်တီးမိုင်မြစ်၏ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ ဖြစ်၍ တဲအလုံးပေါင်း ဆယ့်ငါး လုံးခန့်ရှိပေလိမ့်မည်။ “အဲဒါ အင်ဒီးယန်းရွာတစ်ရွာပေါ့” ဟု မစ္စတာ စထရောင်းက ပြောသည် ။ “ကျုပ်တို့ အဲဒီမှာ နားကြမယ်”

အိမ်များ အနီးသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ကျွန်မသည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်မိသည် ။ ကျွန်မအဖေ သည် ကျောက်မီးသွေးတွင်းတူး အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ထိုစဉ်က အဖေသည် ကော်လိုရာဒိုပြည်နယ်၏ အကျည်းတန်လွန်းလှသော သတ္တုတွင်းမြို့ တစ်မြို့မှ တစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့ရဖူးလေသည် ။

ဤနေရာမှ ကျွန်မနေခဲ့ဖူးသော ကျောက်မီးသွေးတွင်းတူးလုပ်သားမြို့များ ထက် အဘက်ဘက်တွင် ပို၍ ဆိုးသောနေရာဖြစ်နေသည် ။ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်များ ၌ တွေ့မြင်ရတတ်သည့် တဲများ လို တဲစုတ်တဲကုတ်များ သာ ဖြစ်၏။ အနည်းငယ်သန့်ပြန့်သောတဲဟူ၍ သုံးလေးလုံးမျှသာရှိ၍ ကျန်တဲများမှာ နေထိုင်၍ မသင့်လောက်အောင်ပင် စုတ်ချာလျက် ရှိကြလေ၏။

တဲအများ စုမှာ ပြိုကျတော့မလားထင်ရ၏။ ဗရပွဖြစ်နေသော

အပေါက်များကို ကတ္တရာ စက္ကူများ ဖြင့်ဖာထားပြီး အချို့နေရာများ တွင် သံပြားဟောင်းများ၊ တိရစ္ဆာန်သားရေဟောင်းများ ဖြင့် ဖာထားသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ သံချေးတက်နေသော ပုံးစုတ်များ၊ ပုလင်းများနှင့် ငါးရိုးများ သည် တဲများ ၏ ရှေ့ မြေပြင်ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိလေရာ ထိုနေရာများ ဆီမှ ပုပ်ဟောင်ဟောင်အနံ့ များ သည် ထောင်းထောင်းထလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်မတို့ မြင်းများကို စီး၍ ဝင်သွားကြသည့်အခါ လူအများ သည် တဲတံခါးဝများ ၌ ရပ်ကာ ကျွန်မတို့ ကို ကြည့်နေကြသည်။ အီးဂေး၌ ရှိသော အင်ဒီးယန်းများ သည် ဆင်းရဲကြ၍ ဤနေရာမှ အင် ဒီးယန်းများ သည် ဘာမျှရှိကြပုံ မပေါ်ပေ။ မိန်းမ ယောက်ျား အားလုံး၏ အဝတ်အစားများ သည် ညစ်ပတ်ပေရေကာ အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်လျက်ရှိကြလေသည်။

သံကြိုးများ နှင့် တိုင်များ ၌ ချည်ထားသော ခွေးများ သည် ကျွန်မတို့ လူစုကို ကြည့်ကာ ဟောင်ကြ ဟိန်းကြ မာန်ဖီနေကြသည်။ အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ဖိနပ်လုံးဝမပါသော ကလေးသူငယ်များ သည် ကျွန်မတို့ ဘေးမှ အပြေးအလွှား လိုက်လာနေကြသည်။ တချို့မှာ အဆုတ် နာရောဂါကြောင့် လည်ပင်းများ တွင် အဖုအကျိတ်များ ထွက်နေကြသည် ကို မြင်နေရလေသည်။

ကျွန်မတို့ သည် အိမ်တစ်လုံးရှေ့၌ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ‘ဒီမှာ စကူးထရေး’ ဟူသော ဆိုင်း ဘုတ်ချိတ်ထားသည့်အိမ် ဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့၌ ရပ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မစွတာ စထရောင်း မေးလိုက်သည့်အခါ ထိုမိန်းမက ခေါင်းညိတ်သည်။ ပွင့်သွားသည့်တံခါးမှ ထွက်လာသူနှစ်ဦးမှာ အင် ဒီးယန်းတစ်ဦးနှင့် လူဖြူမတစ်ယောက်...။

လူဖြူမသည် မိန်းမလှတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း အင်ဒီးယန်းအမျိုးသား
မှာ ကျွန်မတွေ့မြင်ဖူး သမျှအထဲတွင် အရပ်အဆိုးဆုံးတစ်ဦးဖြစ်ပေ၏။
သူသည် အရပ်ပိန်ရှည်ရှည်ကြီးဖြစ်၍ လည်ပင်း တွင် အမာရွတ်များ ဖြင့်
ပြည့်နေသည် ။ သူတို့ နောက်မှ ပါလာသော အသက်ရှစ်နှစ်ရွယ်ခန့်က
လေးမှာ ပိန်လိုလှပါသည် ။ သူသည် လူဖြူကပြားဖြစ်သည် မှာ သိသာ
လျက်ရှိပေသည် ။

“ကောင်းသော နေ့ခင်းပါ မစ္စဝင်းတား”ဟု မစ္စတာ စထရောင်းက နှု
တ်ဆက်သည် ။ “ဟော ဒီက အမျိုးသမီးငယ်က ချစ်ကင်းကို သွားမှာ ပါ။
သူ ခဏ နားဖို့ လိုပါတယ်။ သူ့အတွက် အခန်းရနိုင် မယ်ဆိုရင် ကျေးဇူး
တင်ရပါလိမ့်မယ်”

“ပေးရမှာ ပေါ့” ဟု အမျိုးသမီးက ပြောကာ ကျွန်မထံ လျှောက်လာ
သည် ။ ချစ်စရာကောင်း လှပါသည် ။ မျက်လုံးအစုံက အပြာရောင်ဖြစ်၍
နက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို နောက်ဘက်၌ စုထုံးထားသည် ။ သူ
အဝတ်အစားမှာ အိမ်တွင် ရက်လုပ်ထားသည့်အစများ ဖြစ်၍ အင်္ကျီအ
နားများ တွင် အင်ဒီးယန်းဒီဇိုင်းများ ကွပ်ထားသည် ။

“ကျွန်မနာမည်က ကေသီဝင်းတားပါ” ဟု ပြောကာ ကျွန်မအား
မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသာအောင် ကူညီပေးသည် ။

“ကျေးဇူးပါပဲ” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည် ။ “ကျွန်မနာမည်က အင်
နီဟော့တ်ပါ”

ဝင်းတားက သူ့ဘေးမှ အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန် အင်ဒီးယန်းအား လက်
ညှိုးထိုးပြသည် ။ “သူ က တီတပ်စ်ပေါလ်ပါ”။ ဝင်းတားသည် အင်ဒီးယ
န်းအား အတော်ကလေး ခင်မင်ပုံရ၏။ သူသည်

ပုတီးစေ့များ စီခြယ်ထားသည့် သားရေလက်ပြတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသ

ည် ။

ကေသီက သူငယ်တစ်ယောက်အား သူ့စာများ သွားယူခိုင်းသည် ။
ထို့နောက် ကျွန်မအား အိမ် ထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အညို
ရောင်ဖယောင်းပုဆိုးခင်းထားသည့် ညစ်ထေးထေး မှုန် ကုပ်ကုပ်အခန်း
ကို ပြသည် ။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် သူခိုင်းလိုက်သော လူငယ်သည် ပြန်ရောက်
လာပြီး လက်ထဲ၌ ပါလာသည့် စာများကို စားပွဲတစ်လုံးပေါ် တင်ပေး
သည် ။

“သူက ချပ်လို့ ခေါ်တယ်”ဟု ကေသီက ပြောသည် ။ “ရှင် ဆက်သွား
ရမယ့်ခရီးတစ်လျှောက် လုံးမှာ သူဟာ ရှင့်အဖော်ဖြစ်လာမှာ ပါ။ သူက
ချစ်ကင်းမှာ ရှိနေတဲ့ သူ့အမေဆီသွားမှာ ၊ ချပ်ရေ ... မစ္စ ဟော့ဘ်ကို နှု
တ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

ချပ်သည် ကျွန်မကို လှည့်မကြည့်ရဲလောက်အောင်ပင် ရှက်နေသည်
။

“အို...ကွယ်၊ အဲသလို မလုပ်နဲ့ ...၊ လာ...ဒီကို”ဟု ကေသီက ခေါ်သ
ည် ။ “မင်းကို တို့ သင် ထားတာ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး လေ။ သူက မင်းကို
မကိုက်ပါဘူး။ သူလည်း ပဲ ကေသီလို ဆရာမပဲ”

“အခုလိုသိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု သူငယ်က ပြောသည် ။

ကျွန်မတို့ ကော်ဖီသောက်ကြသည့်အခါတွင် မှ ဤနေရာသည် ကေ
သီနေထိုင်ရာအခန်းဖြစ်နေ မှန်း ကျွန်မ သိရပါသည် ။ အဆောက်အအုံ
၏ ကျန်အစိတ်အပိုင်းသည် ကျောင်း ဖြစ်၏။ သူပိုင်သော နေရာမှာ များ
များ စားစား မရှိပါ။ သူ့အတွက်ယူထားသည့် ဤအခန်းသည် သက်
သောင့်သက်သာ တော့ ရှိသည် ။ အခန်းထဲတွင် စာအုပ်တွေအများကြီး
မြင်နေရ၏။ နံရံများ ပေါ်တွင် မူ အင်ဒီးယန်းတို့ ၏ ပွဲတော်သုံးမျက်နှာ

ဖုံး အများ အပြား ချိတ်ဆွဲထားလေသည် ။

ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်လာကြသည့်အခါ မစ္စတာစထရောင်းသည် လားတစ်ကောင်ထက်မှ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကိုချ၍ အထဲမှ ပစ္စည်းများကို မြေကြီးပေါ် သွန်ချနေသည် ။ ထိုပစ္စည်းများကို မှာ လိုက်သော အင်ဒီးယန်းများ သည် ဝိုင်းဝိုင်းလည်ဖြစ်နေကြ၏။ ပစ္စည်းရလျှင် ချက်ချင်း ငွေပေးဖို့ အတွက် ငွေစက္ကူများကို အသင့်ကိုင်ထားကြသည် ။ တစ်ဦးက ဒယ်အိုးဆိုလျှင် နောက်တစ်ဦးက ရေနံ ဆီမီးအိမ်...၊ တစ်ဦးက နို့ဆီဘူးဆိုလျှင် နောက်တစ်ဦးက လက်ဖက်ရည်အိုး...စသည် ဖြင့်...။

ကေသီက ကျွန်မအား အင်ဒီးယန်းဘာသာစကားဖြင့် သူတို့ ကို မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ ကျွန်မ သည် ‘စကူးထရေး’ နှင့် ‘ချစ်ကင်း’ ဟူသော စကားလုံးများကို ရလိုက်ပါသည် ။ ကျွန်မနှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည့်အခါ မိန်းမများက ရက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ရယ်ကြသည် ။ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးများမှာ ယောက်ျားအများ စုကဲ့သို့ပင် မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည့်ပုံမျိုး ရှိကြ၏။ အများ စသည် တီဘီရောဂါရှိ ကြသည့် အရိပ်အငွေ့များ ပေါ်လွင်နေသည် ။ ရွာတစ်ဝက်ခန့်မှာ ဤရောဂါစွဲကပ်နေသည် ဟု ကေသီ က ကျွန်မအား ပြောပြပါသည် ။

ကေသီက တဲအများ အပြားနောက်ရှိ အစားအစာနှင့်ရိက္ခာများ သိုလှောင်သိမ်းဆည်းရာနေရာ များကို ကျွန်မအား ပြသည် ။ သူတို့ သိုလှောင်ရာပစ္စည်းများမှာ အသားခြောက်နှင့် ငါးခြောက်များ သာ ဖြစ်၏။ စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားနိုင်ကြသည် မှာ လည်း များများ စားစား မဟုတ်ဟု သိရပါ သည် ။ လူများ စု သိုလှောင်ထားနိုင်သည် မှာ တကယ့်နည်းနည်းကလေးမျှသာဖြစ်သဖြင့် သနားစရာ

ကောင်းသည် ဟု သိရပါသည် ။

“ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီနေရာတွေမှာ တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး ဘာစွည်းမှ မထားဘူးလို့ တော့ ပြောလို့ မရဘူး” ဟု ကေသီက ပြောသည် ။ “အဲဒီထဲမှာ လူသေအလောင်းတွေ ထည့်ထားချင် ထည့်ထားကြရ သည် ။ နွေဦးပေါက်လို့ အလောင်းတွေကို မြေမြှုပ်နိုင်တဲ့ အချိန်ထိတော့ မထားလို့ မဖြစ်ဘူး...မဟုတ် လား...”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ...၊ ဘာပြုလို့ အဲသလိုတွေ နေကြရတာလဲ” ဟု ကျွန်မက ရေရွတ်မိသည် ။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ မှာ က အားနည်းချက်တွေရှိတယ်။ လူဖြူတွေ ရောက်မလာခင် လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်လောက်က ဒီလူတွေဟာ မုဆိုးတွေ။ သူတို့ ရဲ့ အစားအစာက အများ ဆုံး အသားနဲ့ အဆီတွေပဲ။ စားပြန်တော့လည်း အစိမ်းစားကြတာ...။ သူတို့ မှာ ခွန်အားဆိုတာက အမြဲ တစေ့အပြည့်ရှိနေတာ...။ အခုကျတော့ သူတို့ ဟာ လူဖြူတွေရဲ့ ဂျုံ၊ သကြား၊ စည်သွတ်အစားအစာနဲ့ ဆားနယ်သားငါးတွေကိုသာ စားနေကြရတာ။ ပြီးတော့ သူတို့ သောက်နေကြတာက လူဖြူတွေရဲ့ အရက်...။

“ဒီ အင်ဒီးယန်းတွေက ဘာအုပ်စုဝင်တွေလဲ” ဟု ကျွန်မက မေးသည် ။

“အေသာပတ်စ်ကန်လူမျိုးတွေပါ။ သူတို့ ကို ‘တပ်ဟပ်ကပ်ချင်း’ လို့ ခေါ်ကြတယ်”

သူမသည် ကိုလံဘီယာတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ၏ ဒေါက်တာဘွဲ့အတွက် ဖော် တီးမိုင်ရှိ အေသာပတ်စ်ကန် အင်ဒီးယန်းများ အကြောင်း သုတေသနစာတမ်း ရေးသားတင်ပြခဲ့သည် ဟု ကေသီက ပြောပြသည် ။ ‘တီတပ်စ်ပေါလ်’ မှာ လူဖြူများက ဗိုလ်ကျ

၍ မရသော အင်ဒီးယန်းအ နည်းငယ်ထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူသည် ဤရွာတွင် တရားဝင်မဟုတ်သည့် အကြီးအကဲတစ် ဦးဖြစ်ကြောင်း စသည် များကိုလည်း ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ။

အနီးတွင် ခြေခွင်ခွင်နှင့် အမယ်အိုတစ်ဦးကို ကျွန်မတို့ မြင်နေကြရ၏။ သူ့ပါးစပ်ထဲတွင် သွားနှစ်ချောင်းသာလျှင် ရှိသည်။ ။ “အဲဒါ လိမ်းမိ ဆာရာ...လေ” ဟု ကေသီက ပြောသည်။ ။ “ရှင်နဲ့ လိုက်လာမယ့် သူငယ် လေးက ဒီအဘွားကြီးနဲ့ နေတာ၊ အဘွားကြီးခမျာ သူ့ကိုယ်သူတောင် အ နိုင်နိုင် ရယ်၊ အခု ကောင်လေးပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ဘုရားသခင်ကို တောင် ကျေးဇူးတင်နေရတယ်”

ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်လာသည့်အခါ အမယ်အိုနှင့် ချပ်တို့ သည် လားတစ် ကောင်အနီး၌ ရပ်နေကြသည်။ ။ လားပေါ်တွင် ကုန်းနှီးတစ်ခု တင်ထားသည်။ ။ အဘွားကြီးသည် သူ ငယ်အားဖက်ကာ နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။ ။ သူငယ်ကတော့ လားကိုသာကြည့်ပြီး ကြောက်လန့်တ ကြားဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မစွတာစထရောင်းသည် သူငယ် အားမ၍ လား၏ ကျောပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။ ။ “မင်း ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နော်...” ဟု မစွတာစထရောင်းက သတိပေးသည်။ ။ “ငါပြောတာ နားလည် လား”

ထိတ်လန့်နေသော ချပ်သည် အဖြေပြန်မပေးချေ။

“သူ့ကိုတော့ ဂရုစိုက်လိုက်ပါ အင်နီ၊ ဒီကလေးက ဒီရွာရဲ့ အပြင်ဘက်ကို မိုင်နည်းနည်း လောက်ပဲ သွားဖူးတာ၊ ကြောက်တာလန့်တာနဲ့ တောင် သေမှာ စိုးရတယ်”ဟု ကေသီက ပြောသည်။ ။

“ကျွန်မ ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်သွားပါမယ်”

“မင်း မှတ်ထားနော်” ဟု ကေသီက ချပ်အား ပြောသည်။ ။ “တကယ်

လို့ မင်းမှာ လိုအပ်တာရှိ ရင် မင်းအင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်နေတာပဲ၊
ဟောဒီ တီချာကို ပြောပေါ့၊ နားလည်လား...”

“အား...” ဟု သူက ရေရွတ်သည် ။

“နောက်ထပ် ‘မအား’ နဲ့ တော့” ဟု ကေသီက ပြောသည် ။ “အခုအချိန်ကစပြီး ‘ဟုတ်ကဲ့’ ပဲ ပြော..၊ နားလည်လား”

ချပ်က ခေါင်းညိတ်သည် ။

“ဟုတ်ကဲ့ ...၊ ပြောစရာရှိရင် ‘တီရှု’ ကို ပြောပါမယ်”

ဝန်တင်လားများ ထွက်ခွာသွားကြသည့်အခါ ကျွန်မတို့ သည် မြစ်ကွေ့အတိုင်း လိုက်သွားခဲ့ ကြသည် ။ ကျွန်မသည် အင်ဒီးယန်းရွာ၏ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထိပ်မှ အဖြူရောင်သစ်သားလက်ဝါး ကပ်တိုင်ကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် မြင်နေရ၏။ ထို့နောက် ထိုလက်ဝါးကပ်တိုင်သည် သစ်ပင်ကြီးများ နောက်ကွယ်တွင် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။ ဆင်းရဲခြင်းနှင့် မမာမကျန်းခြင်းတို့ သည် ထိုနေရာ၌ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိ၏။ ကြောက်စရာကောင်းလှပါဘိခြင်း...။

မြစ်ကမ်းပါးဘေးအတိုင်း သွားနေချိန်အထိတော့ ချပ်သည် ဘာပြဿနာမှ မရှိ။ မြစ်ကမ်းပါး မှ ဖွဲ့ထွက်ပြီး တောအုပ်ကြီးထဲ ဝင်မိသည့်အခါတွင် မူ ချပ်၏ လားသည် ရှေ့မှ ကန့်လန့်ခံနေသော ခုတ်လှဲထားသည့် သစ်ပင်ကို ခုန်လွှား၍ ကျော်ရာမှ လားပေါ်မှ ချပ်သည် လိမ့်ကျလေတော့သည် ။

သူသည် လဲကျနေရာမှ ကပျာကယာ လေးဘက်ထောက်၍ ထသည် ။ လားနောက်သို့ ဒုန်းစိုင်း ၍ ပြေးလိုက်သည် ။ သို့သော်လည်း လားကမရပ်။ သူသည် လားကို မမီတော့သဖြင့် လမ်းဘေးတစ် နေရာ၌ ရပ်နေသ

ည် ။ ဒေါသကြောင့် မျက်ရည်များ သည် သူ့ပါးနှစ်ဖက်တွင် စီးကျလာသည် ။

မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်တုံးကြီးဆီသို့ ကျွန်မမြင်းကိုစီးသွားပြီး ချပ်အား လှမ်းခေါ်သည် ။ “ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တက်၊ အဲဒီပေါ်ကနေပြီး မြင်းပေါ်ကို လှမ်းတက်”

သူသည် ကျွန်မပြောသည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်သည် ။ ကျွန်မ၏ နောက်တွင် ဝင်ထိုင်သည် ။ ကျွန်မမြင်းကို ဆက်စီးလာသည့်အခါ သူသည် ကျွန်မခါးကို တအားဖက်၍ လိုက်ပါလာသည် ။ ကျွန်မ တို့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် မစ္စတာစထရောင်းသည် ထွက်ပြေးသွားသည့်လားကို ဆွဲလာနေသည် ။ မစ္စတာ စထရောင်းက ကျွန်မအား လှမ်းကြည့်နေသည် ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခဏလောက်တော့ ကျွန်မနဲ့ လိုက်လို့ ရတယ်” ဟု ကျွန်မက ပြောသည် ။

မစ္စတာစထရောင်းသည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ပြန်လှည့်ကာ ထွက်သွားသည် ။ ချပ်၏ ဦးခေါင်းသည် ကျွန်မကျောကို မှီထားသည် ။

“တီရှာ”

“ဘာလဲ”

“တီရှာက သဘောသိပ်ကောင်းတဲ့ လူဖြူမတစ်ယောက်ပဲ” ဟု ပြောသည် ။ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲတွင် သာယာမှု ဖြစ်သွားရ၏။

နောက်တစ်နေရာတွင် ကျွန်မတို့ နားကြရပြန်သည် ။ ကျွန်မသည် ချပ်အား မြင်းစီးပုံမြင်းစီး

နည်းကို သင်ပေးပါသည် ။ “မင်း မြင်းကိုရပ်စေချင်ရင် ဟိုးလို့ ပြောရတယ်၊ သူ့ကို သွားစေချင်ရင် ခြေနဲ့ တို့ ပေးရတယ်”

ဤမျှလောက်သိသွားသည့်အခါ သူသည် သူ့လားကို ထိန်းနိုင်လာသည်။ သူ့လားအပေါ် ကြောက်ရွံ့စိတ်လည်း ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်ကြသည့်အခါ ဘေးချင်းယှဉ်၍ သွား ကြသည်။ အတူတူတွဲ၍ သွားမိလာမိသည့်အခါ ကျွန်မ သူ့အား ယခင်ကထက်ပို၍ ခင်လာသည်။

ညနေ မိုးချုပ်လာသည့်အခါ ထိုညတစ်ည ‘အို ရှောက်နယ်ဆီ’ စားသောက်ဆိုင်၌ ရပ်နားကြ သည်။ ခင်မင်စရာကောင်းသည့် အိုင်းရစ်အမျိုးသားတစ်ဦး ဖွင့်ထားသည့်ဆိုင် ဖြစ်၏။ ကျွန်မအိပ် သည့်အခါ ဆိုင်ရှင်၏ မယား အင်ဒီးယန်းအမျိုးသမီးနှင့် အိပ်ရလေသည်။

အင်ဒီးယန်းအမျိုးသမီးသည် ချပ်အား ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ကျွေးသည်။ ကျွန်မတို့ အိပ်ရ သည့်အခန်းထဲရှိ ကြမ်းပေါ်၌ သူ့အတွက် အိပ်ရာကောင်းကောင်း ခင်းပေးသည်။ ကျွန်မက “မင်း အမေနဲ့ တွေ့ရမှာဆိုတော့ မင်းတော်တော် ပျော်နေမှာပဲ” ဟု ပြောသည့်အခါ “ဟုတ်တယ် တီရှာ...၊ အမေက တီရှာလိုပဲ သဘောကောင်းတယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“မင်းအဖေကော ချစ်ကင်းမှာ ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက လူကြီး၊ သေနတ်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အဝေးကြီးကိုမြင်နိုင်တဲ့ မှန် ပြောင်းအကြီးကြီးလည်း ရှိတယ်” ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်များကို မျက်လုံးများ ရှေ့၌ အပ်ကာ မှန်ပြောင်းကြည့်သလို လုပ်ပြသည်။ “ကျွန်တော်က သူ့ကို မချစ်ဘူး” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက ကျွန်တော့်ကိုရော၊ အီသဲလ်ကိုပါ မခင်ဘူး”

“အီသဲလ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ မင်းအစ်မလား”

“တီရှာကျောင်းက ကောင်းသလား” ဟု သူက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“မပြောတတ်ဘူး၊ တီရှာ အခုထိ တီရှာကျောင်းကို မမြင်ရသေးဘူး”

“ကျွန်တော် တီရှာကျောင်းကိုလာရင် ရမလား”

“ရတယ်လေ၊ မင်းကျောင်းတက်ရတာ ကြိုက်သလား”

“ကျောင်းက တအားနွေးတယ်၊ မစ္စဝင်တူဆိုရင် ကျောင်းသားကောင်လေးတွေ အများကြီး ရှိတယ်”

“အေးပေါ့၊ တီရှာဆီမှာ လည်း များ ချင်များမှာ ပါ၊ မင်းဘာစားချင်သေးလဲ”

သူ့ထံမှ ဖြေကြားသံ မကြားရ၊ သူသည် အိပ်ပျော်သွားလေပြီ။

*